

Arrest

nr. 279 435 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAELEN loco advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 oktober 2020, dient op 14 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 27 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 18 maart 2022.

1.3. Op 20 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 21 juni 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 6 december 1996 in de stad Ghat in Libië. U bezit de Libische nationaliteit en u behoort tot de Toeareg bevolkingsgroep. U bent een soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

Uw moeder is gestorven toen u drie maanden oud was en uw vader is overleden op uw vijfde. U hebt geen broers of zussen. Na het overlijden van uw vader hebt u ongeveer vijf of zes jaar bij uw oom (vaderszijde) gewoond in Disset, gelegen in Obari. U ging er naar school maar u spijbelde omdat u niet graag naar school ging. Na vier of vijf jaar bent u gestopt met studeren.

Nadat uw oom en zijn echtgenote een kind kregen, werd u door zijn echtgenote geslagen en bent u ingetrokken bij de familie F. in Sabha; zij waren een ouder koppel en vrienden van uw vader en oom. U was toen ongeveer twaalf of dertien jaar oud en u bent drie à vier jaar bij dit koppel blijven wonen. U hebt in 2014 een jaar voor de gemeente Sabha gewerkt: u bracht dossiers rond. Daarna, in 2015, bent u teruggekeerd naar Disset in Obari. U hebt er in de woning van uw vader en bij vrienden gewoond. In die periode braken er gevechten uit tussen leden van de Toeareg en Tubu stammen en u besloot in 2016 naar Tripoli te verhuizen. U verbleef er twee à drie weken in de Gargaresh wijk maar u bent echter opnieuw vanwege de slechte veiligheidssituatie gevlucht en u bent naar de stad Rayayna nabij al-Zintan getrokken, waar u tot 2017 bent gebleven. U werkte in die periode op verschillende plaatsen als vrachtwagenchauffeur.

Begin 2017 was u met de auto van een vriend onderweg om vrienden uit al-Zintan in Tripoli te gaan bezoeken. U werd door mensen van Misrata aan een checkpoint in al-Aziziya tegengehouden. U moest uit de auto stappen en de sleutel afgeven. De persoon aan de controlepost zei dat de auto te luxueus was voor iemand zoals u met een donkere huidskleur. U hebt de auto achtergelaten en u bent weggegaan.

In april 2017 bent u vanwege de verslechterde veiligheidssituatie naar Zuwara gegaan, van waaruit u een week later illegaal per boot naar Italië bent gevlucht. In Italië werden uw vingerafdrukken genomen, maar u werd niet uitgenodigd voor een gehoor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. In 2020 besloot u via Frankrijk naar België te reizen en op 14 oktober 2020 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de bevoegde Belgische instanties.

Bij een terugkeer naar Libië vreest u discriminatie vanwege uw donkere huidskleur. U vreest om ontvoerd, verkocht of vermoord te worden.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle elementen in uw dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet en wel om volgende redenen.

Bij een terugkeer naar Libië vreest u vanwege uw donkere huidskleur gediscrimineerd, ontvoerd, verkocht of vermoord te worden (CGVS, pp. 12-14 & 16). U heeft deze vrees echter niet aannemelijk gemaakt en wel om volgende redenen. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Libië één incident heeft meegemaakt. Begin 2017 was u met de auto onderweg om vrienden te gaan bezoeken in Tripoli. U werd door mensen van Misrata aan een checkpoint in al-Aziziya tegengehouden en u moest de autosleutel afgeven. De persoon aan de controlepost zei dat de auto te luxueus was voor iemand met een donkere huidskleur. U hebt de auto achtergelaten en u bent weggegaan (CGVS, p. 12). Hoewel dit incident afkeurenswaardig is, is dit onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Nadat u de autosleutels hebt afgegeven, mocht u immers beschikken en verder is u niets overkomen (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw vrees om in Libië ontvoerd, verkocht of gedood te worden, dient bovendien vastgesteld dat uw vrees louter hypothetisch is, daar u behalve bovengenoemd probleem waarbij u uw auto moest afgeven aan een checkpoint en daarna mocht beschikken geen andere problemen heeft gekend. U stelt weliswaar dat u destijds Obari, Tripoli en al-Zintan had verlaten vanwege de algemene veiligheidssituatie, maar buiten de algemene onveiligheid die er heerste hebt u op deze plaatsen geen persoonlijke problemen gekend (CGVS, pp. 12-14). Uw verwijzing naar de algemene situatie volstaat echter niet om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast dient vastgesteld dat u in Libië in 2016 en 2017 als vrachtwagenchauffeur hebt gewerkt in al-Zintan en Obari en dat u in 2014 een jaar voor de gemeente Sabha hebt gewerkt om dossiers rond te dragen en hieruit kan evenmin worden geconcludeerd dat u in Libië dusdanig werd gediscrimineerd dat dit zou oplopen tot een onmenselijk of vernederend bestaan of vervolging (CGVS, pp. 10-11).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of voor subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U legt geen begin van bewijs voor dat deze appreciatie zou kunnen ombuigen.

Naast de erkenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de *COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022* van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa

Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen,

stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober - november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat het niet betwist wordt dat hij de Libische nationaliteit heeft, dat hij tot de Toeareg bevolkingsgroep behoort, dat hij een donkere huidskleur heeft en dat hij zich meerdere keren heeft moeten verplaatsen omwille van de slechte veiligheidssituatie. Hij legt uit dat hij geboren is in Ghat, vervolgens 5 à 6 jaar in Ubari gewoond heeft, daarna is teruggekeerd naar Ubari om vervolgens in 2016 naar Tripoli te vluchten en van daaruit, na 2-3 weken naar Al Zintan te zijn gevlucht. Het wordt evenmin betwist dat hij gevlucht is nadat hij het slachtoffer is geweest van een incident waarbij hij de auto, die hij bestuurde, moest achterlaten omdat hij gevisieerd werd door zijn huidskleur.

Hij vervolgt dat hoewel niet getwijfeld wordt aan zijn asielrelaas, de commissaris-generaal nagelaten heeft het al dan niet hypothetisch karakter van zijn vrees te onderzoeken. Door louter te stellen dat zijn vrees hypothetisch is, heeft de commissaris-generaal nagelaten om dit te staven aan de hand van objectieve informatie. Het gebrek aan onderzoek wijst op een niet serieuze behandeling van zijn dossier. Omdat meerdere elementen van zijn profiel alsook het karakter van zijn asielrelaas niet betwist worden en gelet op de algemene veiligheidssituatie die gekwalificeerd wordt als zijnde complex, problematisch en ernstig, kan het CGVS niet zomaar stellen dat zijn vrees om ontvoerd, verkocht of gedood te worden hypothetisch is. Dat zijn dossier moet worden herbekeken blijkt volgens hem ook uit het Algemeen Ambtsbericht Libië waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Uit die informatie blijkt enerzijds, dat ontvoeringen en verdwijningen vaak voorkomen in Libië en, anderzijds, dat hij persoonlijke omstandigheden vertoont die het risico daaraan blootgesteld te worden verhogen. Het CGVS maakt aldus een beoordelingsfout door te oordelen dat zijn vrees hypothetisch is. Ook het feit gediscrimineerd te zijn omwille van zijn donkere huiskleur blijkt volgens hem niet louter hypothetisch te zijn. Het gegeven dat hij tot de Touareg stam behoort, die beschouwd is als zijnde pro Qadhafi en gelet op zijn afkomst uit het zuiden en zijn verblijf in het buitenland zijn er wel degelijk factoren voorhanden die het risico om blootgesteld te worden aan daden van vervolging verhogen, te meer wanneer hij zich buiten zijn regio van herkomst zal vestigen. Omwille van cumulatieve redenen in zijn hoofde, bestaat er een risico dat hij vervolgd zal worden door milities en dat de autoriteiten niet in staat zullen zijn om hem effectieve bescherming te bieden. Tenslotte stelt hij dat IS strijders voornamelijk actief zijn in de regio Fezzan en dat de wegen er algemeen onveilig zijn.

3. Nieuwe stukken

3.1. De commissaris-generaal maakt op 29 september 2022 overovereenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij de volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- COI Focus, “*Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus*”, 26 september 2022;
- COI Focus, “*Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*” van 27 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het

geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4 §1, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Libië discriminatie vanwege zijn donkere huidskleur. Hij vreest om ontvoerd, verkocht of vermoord te worden.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees om vanwege zijn donkere huidskleur gediscrimineerd, ontvoerd, verkocht of vermoord te worden niet aannemelijk maakt nu hij slechts melding heeft gemaakt van één incident begin 2017. Hoewel dit incident afkeurenswaardig is, oordeelt de commissaris-generaal dat het onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast wordt gemotiveerd dat zijn vrees louter hypothetisch is nu verzoeker, behalve dat incident waarbij hij zijn auto moest achterlaten, geen andere persoonlijke problemen heeft gekend en hij enkel melding maakte van de algemene onveiligheidssituatie. Tenslotte wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker in Libië wel degelijk in staat was om te werken waaruit evenmin kan worden afgeleid dat hij dusdanig werd gediscrimineerd dat dit zou oplopen tot een onmenselijke of vernederend bestaan of vervolging.

De Raad wijst er vooreerst op dat, om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, discriminatie en achterstelling van dien aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met 'vervolging' in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *"minimum level of severity"* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak.

Gevraagd naar de redenen waarom verzoeker Libië heeft verlaten, verwees verzoeker op algemene wijze naar de gevechten tussen de stammen. Gevraagd of hij dan persoonlijk ooit problemen heeft gekend, stelde hij *"nee, maar ik werd wel gediscrimineerd, het was wel een moeilijke situatie"*. Nogmaals gevraagd wat hij dan precies heeft meegemaakt, kwam verzoeker niet verder dan erop te wijzen dat hij één keer werd tegengehouden aan een checkpoint en hij gedwongen werd zijn auto achter te laten omdat hij een donkere huidskleur had en men hem zei dat zijn auto "te veel was" voor hem (CGVS verhoor, p. 12). Verzoeker maakt verder geen gewag van andere incidenten of gevallen van discriminatie waarmee hij geconfronteerd is geweest omwille van zijn huidskleur of afkomst. Verzoeker verklaarde zelfs expliciet dat hij daarna niets meer heeft meegemaakt (CGVS verhoor, p. 12). Omdat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud bleef wijzen op de algemene conflicten in zijn herkomstland, stelde de protection officer nogmaals de vraag of hij zelf iets gezien of meegemaakt heeft tijdens het conflict, waarop verzoeker antwoordde dat hij persoonlijk niets heeft meegemaakt (CGVS verhoor, p. 14). Verzoeker verklaarde vervolgens dat toen Ghaddafi nog leefde, het leven dik in orde was, honderd procent goed was, alles veilig was en mensen zorgeloos op straat konden lopen, maar dat na zijn dood alles veranderde (CGVS verhoor, p. 15). Uit voorgaande volgt dat verzoeker slechts melding maakte van één incident in 2017, hij nadien niets meer heeft meegemaakt en dat hij zich voornamelijk baseert op de algemene veiligheidssituatie in zijn herkomstland, waardoor de commissaris-generaal derhalve op goede gronde geoordeeld heeft wat volgt: *"Bij een terugkeer naar Libië vreest u vanwege uw donkere huidskleur gediscrimineerd, ontvoerd, verkocht of vermoord te worden (CGVS, pp. 12-14 & 16). U heeft deze vrees echter niet aannemelijk gemaakt en wel om volgende redenen. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Libië één incident heeft meegemaakt. Begin 2017 was u met de auto onderweg om vrienden te gaan bezoeken in Tripoli. U werd door mensen van Misrata aan een checkpoint in al-Aziziya tegengehouden en u moest de autosleutel afgeven. De persoon aan de controlepost zei dat de auto te luxueus was voor iemand met een donkere huidskleur. U hebt de auto achtergelaten en u bent weggegaan (CGVS, p. 12). Hoewel dit incident afkeurenswaardig is, is dit onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Nadat u de autosleutels hebt afgegeven, mocht u immers beschikken en verder is u niets overkomen (CGVS, p. 12). Wat betreft uw vrees om in Libië ontvoerd, verkocht of gedood te worden, dient bovendien vastgesteld dat uw vrees louter hypothetisch is, daar u behalve bovengenoemd probleem waarbij u uw auto moest afgeven aan een checkpoint en daarna mocht beschikken geen andere problemen heeft gekend. U stelt weliswaar dat u destijds Obari, Tripoli en al-Zintan had verlaten vanwege de algemene veiligheidssituatie, maar buiten de algemene onveiligheid die er heerste hebt u op deze plaatsen geen persoonlijke problemen gekend (CGVS, pp. 12-14). Uw verwijzing naar de algemene situatie volstaat echter niet om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie."*

Daarenboven treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoekers overige verklaringen omtrent zijn leven in Libië geenszins getuigen van een situatie waarbij hij systematisch wordt blootgesteld aan discriminerende handelingen. In tegendeel, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij 4 of 5 jaar school heeft gelopen en in staat was om werk te vinden. Hij verklaarde een jaar in Sabha bij de gemeente te hebben gewerkt (CGVS verhoor, p. 11) en een jaar gewerkt te hebben als vrachtwagenchauffeur in Obari en Zintan (CGVS verhoor, p. 10). Verzoeker verklaarde dat hij gestopt is met werken omwille van de oorlog, doch geenszins omwille van discriminatie (CGVS verhoor, p. 11). Naast verzoekers tewerkstelling merkt de Raad ook op dat verzoeker blijkens zijn verklaringen omringd is geweest door vrienden (CGVS verhoor, p. 5: *“ik had veel vrienden daar”; - “wie waren de mensen met wie je samenwoonde: vrienden van Zintan”*). De volgende motieven van de commissaris-generaal vinden aldus steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad bijgetreden: *“Daarnaast dient vastgesteld dat u in Libië in 2016 en 2017 als vrachtwagenchauffeur hebt gewerkt in al-Zintan en Obari en dat u in 2014 een jaar voor de gemeente Sabha hebt gewerkt om dossiers rond te dragen en hieruit kan evenmin worden geconcludeerd dat u in Libië dusdanig werd gediscrimineerd dat dit zou oplopen tot een onmenselijk of vernederend bestaan of vervolging (CGVS, pp. 10-11).”*

Door in het verzoekschrift te herhalen dat hij de Libische nationaliteit heeft, dat hij tot de Toaereg bevolkingsgroep behoort, hij een donkere huidskleur heeft en dat hij zich meerdere keren heeft moeten verplaatsen omwille van de slechte veiligheidssituatie, beperkt hij zich tot datgene wat in sé niet wordt betwist, maar waarmee hij zijn vrees persoonlijk vervolgd te worden niet aannemelijk maakt. Door vervolgens opnieuw te wijzen op het incident waarbij hij zijn auto moest achterlaten, komt verzoeker er niet toe de pertinente motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen en een ander licht te werpen voorgaande vaststellingen. Waar verzoeker zich vervolgens steunt op het Algemeen Ambtsbericht, waarnaar ook verwezen in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar algemene informatie geenszins kan volstaan om aan te nemen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad erkent dat er weliswaar problemen worden aangekaart voor mensen die tot de Toeareg stam behoren en een donkere huidskleur hebben, doch hieruit blijkt niet dat verzoekers leefomstandigheden in Libië, mede rekening houdend met zijn persoonlijke verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier, kaderen in een situatie van discriminatie die dermate systematisch en ingrijpend is dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Waar in het Algemeen Ambtsbericht wordt uiteengezet dat er in Libië nog altijd personen zonder identiteitsdocumenten zijn en hier meer specifiek verwezen wordt naar onder meer de zuidelijke stammen, waaronder de Toeareg en Tubu, omdat zij geen nationaal identiteitsnummer – Libyan National Identification Number – hebben (p. 30), wijst de Raad erop dat verzoeker echter verklaarde dat hij wel degelijk een identiteitskaart in zijn bezit had in Libië en daarnaast nog in bezit was van een rijbewijs, geboorteakte en attest van verblijf (CGVS verhoor, p. 8). Dat verzoeker zich aldus in een precarie situatie bevond omwille van zijn afkomst en huidskleur blijkt geenszins. Dat verder in het Algemeen Ambtsbericht wordt aangekaart dat daders van verdwijningen zich op personen richten van wie wordt vermoed dat ze kritische (politieke) meningen hebben over de autoriteiten of gelieerde milities, zoals politici, activisten, rechters en journalisten en dat ook vrouwen, mensenrechtenadvocaten, personen met een bepaalde familie- of stamachtergrond, personen met een donkere huidskleur of personen van wie vermoed wordt dat zij uit het zuiden van Libië komen, risico lopen op ontvoering en verdwijning en dat verdwijningen en ontvoeringen ook voorkomen onder de migrantenpopulatie in Libië, onder andere voor losgeld (p. 43), volstaat dit evenmin om aan te nemen dat verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging heeft. Hierbij dient bovendien te worden aangestipt dat hetzelfde Ambtsbericht ook aangeeft dat het onduidelijk is in hoeverre de discriminatie op basis van vermeende Qadhafi-loyaliteit en donkere huidskleur in elkaar overgingen en wordt er in het verleden gesproken als het gaat over de revolutionaire brigades die mensen van een andere huidskleur dikwijls als aanhangers van het Qadhafi-regime beschouwden (p. 69). De Raad herhaalt dat verzoeker slechts melding kon maken van één incident, hoe verwerpelijk dit ook is, en niet heeft getuigd van een systematische blootstelling aan discriminatie, waardoor zijn leven ondraaglijk zou zijn geworden. De loutere verwijzing naar algemene bronnen, om aan te tonen dat hij valt onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, volstaat niet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont immers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging

van het leven of de persoon. Door louter te verwijzen naar zijn huidskleur en in algemene bewoordingen te wijzen op discriminatie, zonder dit *in concreto* te onderbouwen, doet hij aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Fezzan in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië/Fezzan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Hierbij wordt gepreciseerd dat het *Office for the Coordination of Humanitarian Affairs* van de Verenigde Naties op 25 februari 2022 stelde dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid in maart 2021 en dat meer ontheemden terugkeren naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden (COI Focus Libië, *burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022, p. 8). Het IOM geeft aan dat er in april 2021 223.949 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling is ten opzichte van de maanden daarvoor en dat er tegen het einde van april 2021 geen nieuwe binnenlandse ontheemden werden gerapporteerd (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 77). Tijdens 2021 bleven ontheemden terugkeren naar hun regio's van herkomst (DTM, *IDP and Returnee Report*, oktober, november 2011, p. 5). Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarbij 48 burgers om het leven kwamen, waarvan de helft door landmijnen. De andere burgerdoden vielen door aanvallen met vuurwapens van meestal niet nader geïdentificeerde gewapende groepen op Libische burgers of immigranten. 20 van de 30 geregistreerde incidenten met burgerdoden viel in Tripolitanië. 42 van de totaal 48 doden vielen ook in dit deel van het land, waarbij het zwaartepunt gelegen is in Tripoli. Er wordt geconcludeerd dat de daling van het aantal

burgerslachtoffers zich ook heeft aangehouden in de eerste maanden van 2022 (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus Libië, *Burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022).

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije. (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24)

In de COI Focus Libië burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022 gevoegd bij de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt het volgende gesteld over Fezzan: *“Het Zuiden kende van maart 2021 tot februari 2022 vier incidenten met dodelijke afloop, waarvan een met een landmijn en de andere, waarbij burgers werden gedood, door gewapende groepen.*

In de periode van begin maart tot einde augustus 2022 gebeurden drie incidenten met in totaal drie burgerdoden in het Zuiden. Een dode viel toen een granaat over een gevangenismuur werd gegooid en een van de detineerden overleed. Een tweede burgerdode viel toen soldaten van Haftar op betogers schoten. De derde dode was een kind dat om het leven kwam door een granaat die werd afgevuurd door een gewapende groep. Alle drie slachtoffers vielen in Sebha.”

In de COI Focus gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022 wordt de recente situatie in Tripoli besproken en geconcludeerd wat volgt: *“De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Desondanks is er nog steeds gevaar voor toekomstige incidenten in en rond de hoofdstad. De geciteerde analisten zijn pessimistisch en achten de kans op toekomstig geweld groot. De meeste doden en gewonden zijn leden van de gewapende militie in Tripoli, maar er zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het geweld was zo plots en hevig dat burgers tussen de fronten zijn geraakt. Ook burgerdoelwitten kwamen onder vuur te liggen en de geleden materiële schade is aanzienlijk.”*

Met betrekking tot Fezzan wordt in de bestreden beslissing gesteld wat volgt: *“De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurmilitie. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.”*

De commissaris-generaal concludeert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië wat volgt: *“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De informatie waarnaar verzoeker verwijst is immers dezelfde als de informatie die de commissaris-generaal aanwijst in de bestreden beslissing, met name het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021. Verzoeker brengt aldus geen stukken bij waaruit blijkt dat het geweldsniveau in

Fezzan dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid tot gevolg heeft dat er een nood is aan internationale bescherming.

Verzoeker toont niet aan dat er actueel in zijn regio van herkomst sprake is van een situatie van een gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Uit niets mag verder blijken dat er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De volgende motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.” In het verzoekschrift maakt verzoeker evenmin gewag van het bestaan in zijn hoofde van dergelijke persoonlijke omstandigheden. Waar hij opnieuw wijst op het feit dat hij behoort tot de Toeareg stam en op basis daarvan werd gediscrimineerd, dient te worden opgemerkt dat elementen die reeds het voorwerp uitmaakten van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet hoe dan ook niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die de kans vergroten dat verzoeker het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan op welke wijze het gegeven dat hij een donkere huidskleur heeft, hem zou verhinderen om te ontsnappen aan willekeurig geweld.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

4.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO